Sylvia Witteman

Het is alweer bijna borreltijd

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam

Het is alweer bijna borreltijd.indd 3 6-8-2026 11:11:13

Amsterdam, omdat al mijn vrienden het óók deden

Het zal in ’84 zijn geweest dat ik uit Haarlem verhuisde naar Amsterdam, alleen maar omdat al mijn vrienden het óók deden: als je achttien bent lijkt zoiets een normale gang van zaken. Met twee van die vrienden kwam ik te wonen in de Ferdinand Bolstraat, boven een café waarvan het personeel om onduidelijke redenen elke nacht om 1 uur op topvolume Beethovens *Ode an die Freude* afspeelde. Misschien vonden ze het een lekker moppie om bij te dweilen.

Wij leefden daar zo’n beetje op goed geluk van oploskoffie, paprikachips met mayonaise uit een tube, rijst met kippenragout uit blik en goedkope schuimwijn van het merk Kellergeister (‘immer griffbereit im Kühlschrank’, adviseerde het etiket). We hadden geen telefoon, maar wel twee katten (die de rijst met kippenragout spoedig zat waren en van huis wegliepen, ons achterlatend met een knagend schuldgevoel) en speelden elke avond risk, want dat was gratis.

Om ons heen was Amsterdam. Die mij als bruisend aangeprezen stad had nogal wat haken en ogen. Ten eerste was ik zo arm als een kerkrat, en voor kerkratten viel (en valt) er, afgezien van die Kellergeister, weinig te bruisen. Ten tweede was ik niet goed bij mijn hoofd (tegenwoordig hebben ze daar eufemistischer diagnoses voor), wat onder andere inhield dat ik nooit ergens de weg kon vinden. Zelfs in het vertrouwde Haarlem van mijn jeugd had ik het altijd klaargespeeld te verdwalen, maar van dat grote, vreemde Amsterdam begreep ik al helemáál niets en kaartlezen kon ik ook niet.

‘Nou, onthoud dan maar dat je met tram 24, 25 en 16 altijd thuiskomt,’ zeiden mijn vrienden. Ik prentte die getallen in

Het is alweer bijna borreltijd.indd 9 6-8-2026 11:11:14

mijn hoofd. Dat ging nog nét. Wat mijn vrienden er niet bij hadden verteld was dat je in zo'n tram wel moet uitstappen bij de juiste halte. Dat deed ik dus niet. De tram stopte uiteindelijk ergens in wat, met de kennis van nu, de Rivierenbuurt geweest moet zijn. In opperste verwarring stapte ik uit en vroeg de weg aan een beige man die zijn schouders ophaalde en me iets toevoegde in een taal die, met de kennis van nu, Urdu geweest moet zijn.

Nooit in mijn leven, ook niet in Magnitogorsk, Tanger of Harbin, heb ik me zo verloren gevoeld als toen in die barre, onherbergzame President Kennedylaan. De tranen sprongen me in de ogen. Ik moest zo snel mogelijk weg uit Amsterdam, besloot ik.

Dat is er niet van gekomen, want ik woon hier nog steeds. Ik hoop hier te sterven, al is daar – wat mij betreft – geen haast bij.

Het is alweer bijna borreltijd.indd 10 6-8-2026 11:11:14

Staart

Ik moest op de foto, en zag daar uiteraard tegen op. Omdat ik te vroeg was voor de afspraak, ergens in Bos en Lommer, liep ik een nabij plantsoen in, zonder bos of lommer, maar wel met een bankje waar ik op ging zitten. Terwijl ik een TikTok-filmpje bekeek waarin Heleen van Royen een verstrakkende crème onder haar ogen smeerde, verscheen er, van onder een bergje dorre bladeren, een forse, welvarende rat. Nieuwsgierig keek hij mij aan.

Een rat heeft vele charmes. (Die satijnen oortjes! Die handjes als van een porseleinen pop! Die glanzend zwarte oogjes!) Ik heb dan ook in mijn leven vrijwillig meerdere ratten gehuisvest en verzorgd (Kiki, Koekie, Miep en Polly, zaliger gedachtenis), maar die staart verpest het een beetje, zo kaal en geschubd. Een staart hoort pluizig te zijn. Eekhoorntjes zijn niets meer of minder dan een rat ('Squirrels are just rats with better PR'), maar door die staart vindt iedereen ze schattig.

Deze rat in BoLo had bovendien een rare knik in zijn staart. Was hij ternauwernood ontkomen aan een 'rattenkoning'? Een rattenkoning is helaas geen weldoorvoede, mild glimlachende rat met een gouden kroontje en een hermelijnen manteltje; een rattenkoning is een nest ratten die met hun staarten in elkaar verstrikt zijn geraakt, wat vreselijk zielig is maar gelukkig niet vaak voorkomt.

De rat scharrelde onbevangen rond. Als mensen een staart hadden, zou die sprekend lijken op een rattenstaart, bedacht ik, maar dan natuurlijk veel groter. Dan hadden we nóg een uiterlijk kenmerk om over te tobben. Voor vrouwen zou een kleine, slanke staart ongetwijfeld als schoonheidsideaal gel-

Het is alweer bijna borreltijd.indd 11 6-8-2026 11:11:14

den, mannen zouden pronken met een lange, dikke. 'An dem Schwanz eines Mannes, erkennt man seinen Johannes.'

Dan zouden we Heleen van Royen op TikTok bezig zien een verstrakkende crème op haar staart te smeren, H&M en Zara zouden 'corrigerende' staarthoesjes verkopen, je zou overal getatoeëerde en gepiercete staarten zien, verwende meisjes zouden een staartverkleining voor hun achttiende verjaardag vragen, en vrouwen van mijn leeftijd zouden sparen voor een staartlift. Ikzelf zou – geen zin in al dat gedoe – mijn staart maar zo'n beetje in mijn linkerbroekspijp verstoppen, in het knagende besef dat ik er niet helemaal bíj hoorde.

Nee, het is maar goed dat wij geen staart hebben, besloot ik. Ik knapte zowaar wat op van die gedachte, en liep met opgeheven hoofd naar de fotostudio.

Toen ik die foto – weken later – te zien kreeg, bleek ik erop te staan als een tachtigjarig Oostblokgrootmoedertje dat met moeilijke voeten op de markt staat te kleumen achter een vat augurken. Maar: zonder staart.

Het is alweer bijna borreltijd.indd 12 6-8-2026 11:11:14

Waar was de politie?

In de Bilderdijkstraat fietste ik zonder licht door de kille avond. Ter hoogte van het 'inloophuis' voor daklozen kon ik nog nét remmen voor iets donkers dat opeens voor mijn voorwiel opdoemde. Het bleek een man, die dwars over het fietspad lag.

Geschrokken stapte ik af. Was hij aangereden? Maar nee, hij lag er ontspannen bij, als een zonnebader op Zandvoort. Ook neuriede hij zachtjes. De oorzaak van die misplaatste gemoedsrust had hij in zijn linkerhand: een fles wijn met een giraffe op het etiket. 'Suid-Afrika, vol & halfzoet'. Ondanks zijn roes hield hij de fles netjes rechtop.

'Hé! Je kunt hier niet liggen!' riep ik, en schudde zijn schouder. Geen sjoege. Terwijl ik aan hem stond te sjorren zwenkten er fietsers om ons heen. Ik kreeg bescheten jij-liever-dan-ik-blikken toegeworpen, maar algauw stapte er een meisje af, een jonge, tengere vrouw in een Afghaanse jas.

'Wat is er gebeurd?' vroeg ze ongerust, met een keurig Oud-Zuidstemmetje, maar na een blik op de fles begreep ze de toedracht. 'U moet hier weg, meneer!' riep ze, en greep de man kordaat bij de schouders van zijn doorleefde donsjack. Ik, op mijn beurt, pakte zijn enkels. 'Eén, twee, húpsakee!' tsjilpte het meisje, alsof we die dronkenlap feestelijk gingen jonassen. Uit alle macht sleurden we hem naar de stoep, terwijl hij de klaaglijke geluidjes maakte van een kind dat in zijn slaap wordt gestoord.

'Zo!' zei ik tevreden, 'hier ligt hij tenminste veilig.' Maar de man richtte zich half op, mompelde iets onverstaanbaars en kroop vastberaden terug naar het fietspad waar hij roerloos

Het is alweer bijna borreltijd.indd 13 6-8-2026 11:11:14

bleef liggen, als een van het balkon gesmeten vuilniszak. Zijn haar glom vettig in het schijnsel van een passerende fietslamp.

'Kut,' concludeerde het meisje, met haar beschaafde stemmetje. 'Ik kom te laat voor zangles.' Zangles! Ging ze mij nu alleen laten, met dit loodzware lastpak, op dat vochtige fietspad? Waar was de politie? Waakzaam en dienstbaar, jawel, maar niet in de Bilderdijkstraat.

'Meneer!' riep het meisje. 'Wakker worden!' Geen sjoege. Maar toen zag ze de wijnfles, die de man nog steeds stevig omklemd hield. Ze trok de fles met een ruk uit zijn hand. Dát hielp. Met een verwilderde blik kwam hij overeind.

'Hier meneer, hier!' lokte het meisje, terwijl ze de stoep op liep en de fles in een portiek zette. In een oogwenk zat de man ernaast. Een beetje wankel, maar hij bléef zitten. Boven zijn hoofd hing een bordje VERBODEN TE ZITTEN ART. 2.18 APV. Het was een kleine smet op de goede afloop, maar nood breekt wet, en de zangles was gered.

Het is alweer bijna borreltijd.indd 14 6-8-2026 11:11:14

Schilders

De buitenkant van mijn huis wordt geschilderd. Beter laat dan nooit (er vielen harde woorden als 'zeer achterstallig' en 'houtrot') maar nu stáán die steigers er toch, met die schilders erop. Het zijn aardige jongens, maar ze werken me op de zenuwen.

Vanaf zeven uur 's ochtends hanteren ze een apparaat dat schril jankt als een geslagen hond, ze verschijnen op driehoog voor mijn blote badkamerraam als ik net uit de douche stap en ze laten telkens de voordeur openstaan om 'stroom te trekken' zodat ik in een vlijmende poolwind mijn stukjes zit te tikken.

Een complicerende factor is mijn hoogbejaarde poes Lola. Zij is zeventien en vertoont steeds meer gebreken. Het begon met artrose en staar, en nu tobt ze met de alvleesklier. De Schepper heeft er stellig Zijn best op gedaan – waarvoor hulde – maar op het binnenwerk van zo'n kat zit geen levenslange garantie.

Van de dierenarts kreeg ik medicijnen om Lola's aards bestaan te rekken. Maar een poes doet niet zomaar gedwee het bekje open, al hangt haar leven er letterlijk van af. Zo zíjn katten. Dus moest ik, meermaals per dag, minuscule stukjes van zo'n pil op een schoteltje nóg kleiner hakken, met behulp van een taartvorkje, terwijl die schilders door mijn keukenraam verbaasd toekeken. 'Verwarde vrouw staat in een leeg schoteltje te prakken,' zag ik ze denken.

Vervolgens roerde ik de verpulverde pil door een kwakje roze brij: 'liquid snack met kip en eend'. Katten zijn daar dol op. Ook Lola, dat wil zeggen: aanvankelijk likte ze het spul

Het is alweer bijna borreltijd.indd 15 6-8-2026 11:11:14

gretig op, maar na een paar dagen wendde ze nuffig haar kop af. Zo zíjn katten.

Ik verzon een list; ik pakte een kattensnoepje (‘met tonijn en forel’), priegelde er met een aardappelmesje een gaatje in, en verstopte het medicijn dáárin. Het was een langdurig geklooi van achter mijn leesbril (de schilder, bij het keukenraam, liet zijn kwast zakken van verbijstering) maar het lukte.

Nog een paar dagen later trapte mijn kat daar óók niet meer in. Ik kocht een plastic spuitje bij de apotheek, prakte en mengde, laadde de spuit met medicijn plus roze brij en liep naar Lola’s ziekbed. De schilders, achter het raam, konden goed zien hoe ik, geknield op de vloer, de kaken van een tegenstribbelende kat probeerde open te wrikken, waarna er een klodder roze brij (‘met lam en konijn’) rakelings langs dat bekje schoot en in de sokkenla belandde. Het helse geluid van hun schuurmachines overstemde hun hilariteit nét niet.

Dat karwei gaat nog weken duren. In mijn huis, ooit mijn veilige haven, mijn oase van rust, word ik nu stapelkrankzinnig. Wellicht voorgoed.

Het is alweer bijna borreltijd.indd 16 6-8-2026 11:11:14

Houten lepels

Donald Trump wil papieren rietjes verbieden, las ik, want 'die werken gewoon niet'. Nu is Trump een krankzinnige, fascistische machtswellusteling (als je het over Trump hebt hoor je zoiets er altijd bij te zeggen, om te benadrukken dat je echt, echt, écht heel erg tegen Trump bent; een soort 'overigens ben ik van mening dat Carthago vernietigd moet worden') maar wat die rietjes betreft heeft hij gelijk. Papieren rietjes worden na een paar slokken zompig en onbruikbaar.

Maar ja, we moeten van die plastic troep af, dát wel. Het bericht over microplastics in onze hersenen, vorige week, kwam hard aan: die zitten door ons hele hoofd, in totaal wel 'zoveel als een plastic lepel', stond er in de krant. Nou, ik zag die lepel vóór me, languit, onder mijn schedeldak.

Maar het leven gaat door. Zo bestelde ik gisteren bij de Hema in de Ferdinand Bol een portie erwtensoep, altijd een onschuldig winters genoegen, tot ik daar opeens, tot mijn schrik, een hóúten lepel bij kreeg.

Het was, hoe goedbedoeld ook, een fiasco. Ten eerste kreeg de kostelijke snert er een rauwe houtsmaak van, alsof er vers gezaagde schrootjes in waren meegekookt. Ten tweede, en dat is nog veel erger, heeft hout een akelig droog, schurend mondgevoel. Het doet denken aan bijten in een badstof washandje, een van de akeligste sensaties die ik ken. Ten derde: die lepel was veel te plat om behoorlijk mee te scheppen. Gelukkig was die snert heel dik, maar toch.

Ik at met lange tanden, bevangen door heimwee naar die heerlijk gladde, reuk- en smaakloze lepels van weleer. Toen dacht ik aan dat plastic in ons hoofd. Eigenlijk zou dat een

Het is alweer bijna borreltijd.indd 17 6-8-2026 11:11:14

uitkomst zijn. De mens gebruikt maar 10 procent van zijn hersencellen, dus je maakt mij niet wijs dat er ergens tussen de hypofyse en de frontale kwab geen ruimte zou zijn voor een bescheiden plastic lepel (zijn kopje knus tegen de hersenstam gevlijd).

Aangezien de huidige medische wetenschap de prachtigste kunststukjes uithaalt (zoals een beschadigd hart repareren met een 'levende pleister'), moet het toch ook mogelijk zijn om ergens opzij in onze schedel een luikje te maken, zodat we die lepel eruit kunnen pakken, gebruiken, en vervolgens (wel even afspoelen!) weer netjes opbergen?

Wellicht, daar moet Ikea zich maar even over buigen, past er met een beetje inschikken ook nog een rietje naast. En plastic vergaat niet, hè? We kunnen er ons hele leven mee doen, zuinig en klimaatneutraal. Probleem opgelost, al verzint Trump dan vast wel weer wat nieuws: Trump, zo haast ik mij te zeggen, is natuurlijk een krankzinnige, fascistische machtswellusteling.

Het is alweer bijna borreltijd.indd 18 6-8-2026 11:11:14

Geen vriend

De zon hing dapper zijn best te doen boven het vrieskoude Osdorpplein. Bij de tramhalte was het wachten op lijn 17. Een Surinaamse dame van een jaar of zeventig zat er, warm ingepakt in een donkerblauwe wollen mantel met bontkraag, te praten met een meisje in zo'n lange slaapzakdonsjas.

De dame had een bos narcissen op schoot; wit met gele hartjes. 'Ik heb altijd bloemen in huis,' zei ze tegen het meisje. 'Je moet er zelf wat van maken, hè? Een ander doet het niet. Een huis zonder bloemen heeft geen ziel. Met bloemen in huis heb je iets om voor te leven. En iets dat voor jóú leeft.'

Dat laatste was discutabel, want snijbloemen staan voornamelijk te stérven in zo'n vaas, maar het meisje glimlachte en raakte voorzichtig de narcissen aan. 'Mooie bloemen,' zei ze. Ze had een bleek, smal hoofdje, en prachtig, donker haar met bijpassende bruine ogen, die niet helemaal meelachten.

Het gesprek kabbelde voort. De dame had in de zorg gewerkt, vertelde ze, maar was al een paar jaar met pensioen. En wat deed het meisje voor werk? 'Advocaat. Europees recht,' antwoordde ze. Nou, daar keek de dame van op. 'Zo'n jong meisje, en dan al zo'n goede baan!'

Het meisje zei, een beetje verlegen: 'Ik ben zevenentwintig, mevrouw.' De dame en ik keken elkaar even aan. Ook ik had haar veel jonger geschat. Dat krijg je, als je zelf oud wordt. Politieagenten, dokters, bouwvakkers, het lijken allemaal pubers. Tot ze je bekeuren, opensnijden, of een piekfijn muurtje voor je stuken.

'Ik vind het knap, m'n schat,' zei de dame. Ze klapte in haar gehandschoende handen. 'Advocaat! Maar jij houdt vast ook

Het is alweer bijna borreltijd.indd 19 6-8-2026 11:11:14

van bloemen. Narcissen. En tulpen. Fresiaatjes, die zijn ook zo lief, maar die komen pas in de zomer…'

Het meisje knikte afwezig, maar de dame hield vol. 'Jouw vriendje brengt zeker vaak bloemen voor je mee?' Het meisje slikte. 'Ik heb momenteel geen vriend,' zei ze schor. 'Hij heeft het uitgemaakt, vorige week. Na vijf jaar. Bijna zes. Hij voelde het niet meer, zei hij…' Ze knipperde met haar beeldschone wimpers. De wind gierde luguber rond het tramhokje.

'Hij vóélde het niet meer?!' riep de dame verontwaardigd. 'Zo'n mooi meisje, met zo'n goede baan?' Het meisje liet haar hoofdje hangen, als een geknakte bloem. De dame legde een hand op haar onderarm.

'Nou, trek je daar maar niks van aan, m'n schat,' zei ze teder. 'Er zijn zovéél leuke mannen. Geen hand vol, maar een land vol, toch? En koop gezellig een bosje bloemen. Je moet er zelf wat van maken. Een ander doet het niet.'

Het is alweer bijna borreltijd.indd 20 6-8-2026 11:11:14

Uitzinnig dure toeristenkaas

Amsterdammers mijden steeds vaker de binnenstad, las ik. Als je door de Kalverstraat loopt, begrijp je waarom: wie niet vurig verlangt naar badeendjes, felgekleurd kleutersnoep, Dubaichocolade, uitzinnig dure stroopwafels of dito toeristenkaas met pestosmaak, heeft er niets te zoeken.

Maar tussen al die flauwekul staat, al eeuwen, nog steeds de Sint-Jozefkerk, beter bekend als De Papegaai. Ik kwam er vroeger vaak, aangelokt door het bord voor de deur: 'Een kwartier voor God'. Een kwartier is voor mij een kleinigheid, maar ik vroeg me altijd af of het wel wederzijds was: God heeft natuurlijk wel wat ánders aan Zijn hoofd.

Toen ik gisteren weer eens langs De Papegaai liep, was het oude bord verdwenen. Er hing nu een poster van een klein meisje met een kaarsje, plus de tekst EVERY FRIEND NEEDS A LIGHT. Misschien hadden ze daar besloten dat niet alleen Gods tijd kostbaar was, maar ook die van Zijn onderdanen; een kaarsje is natuurlijk zó aangestoken.

Ik liep naar binnen. Het was stervenskoud in de kerk, en vrijwel leeg. Ja, de kerkwacht zat er, kleumerig bij een straalkacheltje. Hij leek sprekend op Dick Hallorann, de chef-kok uit het Overlook Hotel in *The Shining*, en luisterde kalm naar het hees gefluisterde, opgewonden betoog van een kleine, bleke jongeman die naast hem stond en zijn (voor mij onverstaanbare) tekst met woeste handgebaren onderstreepte.

Ik liep langzaam rond. Kijk, daar had je nog de oude, houten spaargleuven, 'voor de missie' en 'ter eere van O.L. Vrouw'. En daar had je Sint-Antonius, beschermheilige van verloren voorwerpen. Ook hij was voorzien van een gleuf. Ik

Het is alweer bijna borreltijd.indd 21 6-8-2026 11:11:14

moest hem maar eens wat geven, want hij helpt me geregeld met het terugvinden van mijn sleutels of leesbril. Ik groef in mijn jaszak. 'Sint-Antonius, beste vrind, maak dat ik een euro vind.'

De jongeman was intussen, in zijn opwinding, hardop gaan praten. 'En toen lag ik daar, hè?' zei hij op hoge toon. 'En ik dacht: nu schiet de politie mij dood. Dat dacht ik. Want ik was helemaal de weg kwijt. Maar de politie schoot me niet dood. Nee, ze namen me mee. En toen zei een van die agenten: "Jij moet op zoek gaan naar Jezus!" En dat heb ik gedaan.'

De kerkwacht knikte langzaam, met zijn wijze, vriendelijke schildpaddenhoofd, en schoof nog wat dichter tegen het kacheltje aan. 'U heeft Hem gevonden,' concludeerde hij glimlachend. 'Jaaa!' juichte de jongeman. Hij gooide zijn handen de lucht in, alsof Ajax gescoord had.

Mijn jaszak was, op mijn sleutels en mijn leesbril na, leeg. Maar ik ga morgen terug naar Sint-Antonius. Met een tientje.

Het is alweer bijna borreltijd.indd 22 6-8-2026 11:11:14

Als het mes van een guillotine

'Je weet natuurlijk niet wat je allemaal tegenkomt,' had de schilder gewaarschuwd, waarna hij inderdaad van alles bleek tegen te komen 'waar je als schilder echt niks mee kan'. Bedoeld werd: rottend houtwerk. 'Je gaat er zó doorheen met je schroevendraaier, mevrouw.'

De timmerman moest erbij komen. Ook hij had zo'n gemene schroevendraaier bij zich, waarmee hij vinnig in die arme kozijntjes prikte. En, hoofdschuddend, in het hek van mijn balkon. 'Ja, zo'n balkonnetje op het noorden, hè? Vochtig. Daar komt nooit zon,' sprak hij verwijtend. Net of ik daar wat aan kan doen! Ons huis stamt uit 1894, en toen zaten ze blijkbaar liever in de schaduw.

De timmerman priemde, freesde en zaagde fronsend voort aan dat sierlijke oude balkonhek, terwijl ik bezwerend koffie aandroeg. Dat hielp niet, want na het derde kopje trok hij zijn handen van het hek af, en liet zijn 'Dit gaat 'm niet worden' vallen als het mes van een guillotine.

'Daar moet een nieuw hek op, ik kan er ook niks anders van maken.' Een nieuw hek!? De schrik sloeg me om het hart want ik heb een hekel aan nieuwe dingen. Nou ja, een airfryer is geen probleem, of sokken of zo, maar ik was erg gehecht aan dat lieve oude balkon. 'Hoe kan dat nou, dat hek zit er al 130 jaar op,' zeurde ik tegen beter weten in, waarop de timmerman, net zo puntig als zijn schroevendraaier, meende dat het 'dan in de vorige eeuw misschien nét wat beter onderhouden werd, dan, pak 'm beet, de laatste dertig jaar'. Touché!

Met lede ogen zag ik aan hoe hij de snoezige smeedijzeren spijltjes begon los te wrikken uit het voze hout. 'Kijk, dat re-

Het is alweer bijna borreltijd.indd 23 6-8-2026 11:11:14

genwater heeft jarenlang langs die spijlen in de dorpel gelekt, en… ja, ja, ja, daar was ik al bang voor. Die dorpel is ook rot. En niet alleen die dorpel, maar waarschijnlijk ook de… ja, ja, ja…' Ongerust keek ik toe hoe hij een stuk van mijn balkon afbrak, als ontbijtkoek. Weer hoofdschudden. Wéér die schroevendraaier. 'Ja, dan moet ik toch echt, alleen al voor uw eigen veiligheid…'

Een nieuw balkon. Er moet een nieuw balkon aan ons huis gebouwd worden! Kosten: duizend miljoen euro. En dan weten ze nóg niet wat ze tegenkomen, hè? Misschien moet de hele gevel er wel uit. En vervolgens de huiskamer. En de keuken. En dan zitten we daar, huisgenoot P. en ik, rillend in dat huis zonder gevel, op de kale trap. Tot die er óók aan gaat.

Kortom: mocht u onverhoopt een huisschilder laten komen, zeg dan dat hij zijn schroevendraaier thuislaat.

Het is alweer bijna borreltijd.indd 24 6-8-2026 11:11:14

Als het de verkeerde zijn

Zaterdagochtend, 11.00 uur. In een café in De Baarsjes dronk ik, blij verrast, een kop koffie die nu eens niet lauw was – zoals gebruikelijk in de horeca – maar lekker warm. Ook de vrouw naast me zat, met kleine slokjes, zichtbaar te genieten. Zij was een jaar of vijfendertig, met een knap, hoekig, wat vermoeid gezicht.

Haar koffiegeluk werd verstoord door een appje. Ze las het, aarzelde even met haar vingers boven het scherm, en bracht de telefoon naar haar oor. 'Hoi lieverd,' zei ze. 'Gebakjes. Neem ik mee. Maar wat voor gebakjes? (…) Tuurlijk wel. Je weet hoe je moeder is. Als het de verkeerde zijn heb ík het weer ge… (…) Kom op Sander, je weet toch wel wat je moeder lekker vindt? Tompoucen? Moorkoppen? Appeltaart?'

Ze luisterde. 'Nou dan doe ik gewoon drie verschillende,' zei ze na een tijdje. 'Kan ze kiezen. Ja, tot zo. Ik moet ook nog even naar de… (…) Hoe bedoel je "Sofietje ligt lekker te slapen"? Jezus, Sander… we hadden toch afgesproken dat ze in de áúto zou slapen?'

Ze luisterde. 'Nee,' zei ze. 'Niet 's ochtends, al maanden niet meer, joh! Ze slaapt alleen nog tussen twaalf en twee. (…) Ja, dan leg je haar toch niet zomaar in bed, als ze even piept? Dan ga je toch even met haar spelen, of zo? Nu zit ze straks klaarwakker in de auto, zich kapot te vervelen, die hele fucking anderhalf uur naar Apeldoorn!'

Ze luisterde, en hernam zich: 'Nee, want dan heeft ze dus te vroeg geslapen, en te kort. En dan is ze de rest van de dag moe en chagrijnig. En dan is je moeder weer zo van "Nee hoor, bij oma hoeft ze niet te slapen, want oma ziet Sofietje toch al zo

Het is alweer bijna borreltijd.indd 25 6-8-2026 11:11:14

weinig". Hè verdomme, Sander, we hadden het toch áfgesproken? Kan ik dan niet eens even een uurtje weg, zonder dat jij…'

Ze luisterde weer, en antwoordde schril: 'Nee, Sander. Ik vind je moeder een schat van een mens, maar ze kan soms… weet je nog laatst, met die boerenkool die Sofie ab-so-luut moest opeten? Het arme kind heeft de halve nacht… Kom op, Sander, doe even normaal! Je schreeuwt zélf!'

Ze nam een woedende slok van haar koffie en zette de beker met een klap terug op het tafeltje. Ik wilde dolgraag zeggen: 'Laat het hem maar lekker zélf uitzoeken met zijn moeder en zijn dochter in Apeldoorn, en ga jij hier in de stad wat leuks doen.' Maar ik deed het niet, want ik ben een oud wijf, en oude wijven moeten zich met hun eigen zaken bemoeien.

Het is alweer bijna borreltijd.indd 26 6-8-2026 11:11:14